

Báthori Csaba

Melankólia XLIV

Nincs feltámadás, nincs reggeli négykor
más muzsika a világegyetemről,
csak a rigóké, ahogy felénk dől
a homályban rejtőző hajlatokból.

Szótlan válik el a szférák zenéje
a csendtől s kéken születik a hajnal
egymásnak ajándékozott dalukkal...
egyszerre fekete hasad fehérre.

Tanút és tetszést nem keres a mámor,
nem kér embert, se visszhangot, világot.
Az él, aki önmagának világol

s aki igazra váltja, amit ráfog
egy más szív. Dallal telik a nappali úr –
a csodát elfelejtjük, mégis teljesül.

Melankólia XLV

Hajnali tűzben vigaszt nem találtam
mást, mint elröppent madarat, tetőket –
valamit megleltem az elmúlásban,
ami másutt zajlik, ami erősebb

mint lenge, lényegtelen anyagokkal
kipárnázott életem, lenti véglet –
semmiből űrbe hullott szövedék lett
az idő, egyetlen perc sem vigasztal.

Nincs anyagom már, csak csilló szövésem,
mint a póknak. Bőrömön és az űrben
kész az ábra, melyet száz szűkölésen

szereztem, és csak ezt látom ügyetlen:
a mélyet, ingó vizet, ahol állok,
és arcomra olvasztom a világot.

Melankólia XLVI

Mint ahogy sötétség a csillagokhoz,
úgy tartozom én ehhez a halotthoz –
kik meghalnak, láthatlanul szeretnek,
nem-létük felér eltelt isteneknek

jeleivel, hiányuk tízezer
cseppet hullat el az őszi avar
leveleivel, amíg visszaérnek
a földre éjjel-nappali lidércnek.

Mert vastörvényt csak az szab, aki nincsen.
Lélegzi őt a szél, megőrzi minden...
Az is örök-egy tett, elmúlni tudni

és arcot nyerni a célegyenesben,
hol ami túl közel, azt kell keresni
s ami túl távol, azt kell megtalálni.

Melankólia XLVII

Elég az, ha itthon nem vagyok otthon,
bőven elég a kétségbeeséshez.
Naponta tisztán is bemocskolódom
és szívem minden percben ellen-érez.

Még el se kezdtem, és már befejeztek,
még be sem fejeztem, és már kikezdték...
meg kell szokni élve semmit nem érni:
fojtogató boldogság ellen-élni.

Nézz fel s zuhansz: szakadék a magasság.
Nem oltalom, de örület a mélység.
Agyunkig megsebezve csak fonákját

látjuk napjainknak. Minden lehetnénk,
ha nem kellene *egyedül* nevetni
s ha meg nem ölné *együtt* itt a semmi.